

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 11

*Armoton
talvi*

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Armoton talvi

Ellinor Rafaelsen

Armoton talvi

Huippuvuorten yöt 11

*Suomentanut Saga Egmont
Editoinut Salla Korpela*

SAGA Egmont

Armoton talvi – Huippuvuorten yöt 11

Translated by SAGA Egmont

Edited by Salla Korpela

Original title: *Ingen nåde*

Original language: Norwegian

Copyright © 2016, 2025 Ellinor Rafaelsen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727283494

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGBIK	nuori nainen Tromssasta
HARALD HAVRE	kaivosinsinööri
FREDRIK HANKE	turkispyyttäjä
OSKAR KAROLIUSSEN	turkispyyttäjä
KRINGE	lääkäri
KRISTINE HOLGERSEN	sairaanhoitaja
ALVHILD	sairaanhoitaja

EDELLINEN KIRJA PÄÄTTYI NÄIN:

Häntä kylmäsi kuin suonissa olisi vuosikausia virrannut pelkkää jäävettä, kun hänelle tuli mieleen, että eläin saattaisi olla jääkarhu. Hän tiesi, että suurella petoeläimellä oli moitteeton hajuaisti. Jos karhu ei nähnyt häntä, pystyi se haistamaan hänet. Haistamaan hänen pohjattoman pelkonsa.

Nyt hän nosti kiväärin maasta ja otti patruunat anorakin taskusta. Hän kiitti Luojaansa siitä, että oli ollut Antonin mukana, kun tämä oli ladannut ystävältä lainaamansa kiväärin. Hän siis tiesi mitä tehdä, kun hän työnsi neljä patruunaa patruunapesään ja laittoi raskaan aseensa ampumavalmiiksi. Hän tiesi vapisevansa pelosta niin pahasti, että kiväärin suu todennäköisesti osoittaisi minne sattuu, jos karhu tulisi näkyviin. Hän tuijotti silmät selälleen pimeyteen, josta ääni kuului.

Kivet rapisivat taas. Nyt ääni kuului lähempää. Tora nosti kiväärin ja asetti sen olkapäälle. Hän kietoi vapisevan etusormensa liipaisimen ympärille.

– Missä sinä olet, senkin pelkurinalle, hän kuiskasi kyyneleet

silmissään. – Tule esiin, helvetti, jotta tiedän, missä olet! Jotta voin ampua sinut...

Voi luoja, miten hän nyt tärisi! Hän ei tiennyt, pystyisikö vetämään liipaisimesta. Pystyisikö hän ampumaan – ja tappamaan – toisen elävän olennon? Jääkarhun kokoisen eläimen...

Kyllä, hän ajatteli, kyllä pystyisin. Jos kyse on joko karhusta tai minusta... Silloin minun täytyy...

Kivääri tärisi hänen käsissään. Kivien rapina kuului nyt hiukan eri suunnasta. Kiersikö karhu hänen ympärillään? Aikoiko se hyökätä takaapäin? Hän kääntyi hitaasti äänen suuntaan ja tunsi, että oli lähellä pyörtyä pelosta. Hänen suunsa oli rutikuiva, ja sydän hakkasi kuin olisi halunnut räjähtää ulos hänen rinnastaan.

Sitten hän näki sen... valkoisen... karvaisen eläimen, joka nousi sumusta ja pimeydestä hitaasti ja äänettömästi, lukuun ottamatta rapisevia kiviä jalkojen alla... Epäroivin askelin, kuin eläimelläkin olisi vaikeuksia kulkea kivikossa, käveli se häntä kohti...

Tora maistoi oman pelkonsa. Hän näki valkoisen, karvaisen turkin, joka melkein sulautui sumuun, mutta erottui silti hahmottomasta harmaudesta hänen ympärillään. Kivääri tuntui lyijynraskaalta hänen käsissään. Hän tunsi sen valahtavan olkapäälleen, ja irrotti sormensa liipaisimelta.

1

Tora tuijotti vaaleanharmaata sumuseinää. Sydän hakkasi hänen rinnassaan. Korvissa soi. Toran katse oli liimautunut harmaasta tyhjyydestä esiin astuneeseen karvaiseen eläimeen. Kyyneleet kirvelivät silmissä, ja hän haukkoi henkeään nähdessään sojottavien sarvien piirtyvän harmautta vasten. Eihän jääkarhulla ole sarvia! Edessä seisova eläin ei ollutkaan ihmissyöjä.

Sitten eläin pysähtyi. Sillä oli lyhyet jalat ja paksu turkki, ja se tuijotti Toraa suurilla, pyöreillä silmillä, joita ympäröivät tummat renkaat.

Voi luoja! Poro! Tora vajosi polvilleen ja itki ja nauroi samaan aikaan.

– Sinähän et taida olla vaarallinen, hän sanoi ääneen ja katsoi eläintä, joka ei ollut liikkunut sen jälkeen, kun oli huomannut Toran. – Mistä sinä ilmestyit? Mitä sinä täällä teet? Hänen äänensä vapisi silkasta helpotuksesta. – Et varmaankaan löydä täältä kivien seasta paljoakaan syötävää? Sinun on päästävä alas laaksoon...

Hän puhui puhumasta päästyään. Tuntui naurettavan hyvältä, että oli joku, jolle puhua, vaikka vain nelijalkainen olento, joka ei osannut vastata yhteenkään hänen kysymykseensä. Jo se, että hänen lähellään oli elämää tällä Jumalan hylkäämällä saarella – Jumalan, johon hän oli sankassa sumussa melkein lakannut uskosta, sai kaiken tuntumaan helpommalta.

– Oletpa sinä kaunis, Tora sanoi ja huomasi äänensä ja sydämenlyöntiensä rauhoittuneen. – Ja pulska. Olet varmaan syönyt kesällä paljon ravitsevaa ruohoa, joten sinulla on rasvavarastoja talvella poltettavaksi. Talviturkkikin sinulla on... niin pitkä ja hieno...

Poro katsoi häntä, laski sitten päänsä ja liikkutti raskaita sarviaan hitaasti edestakaisin. Tora ei ymmärtänyt, mitä eläin yritti viestiä. Oliko se vihainen... vai peloissaan? Voisiko se hyökätä hänen kimppuunsa?

– En ole vaarallinen, sinun ei tarvitse pelätä... Hänen äänensä värisi vähän. – Voimme olla ystäviä ...

Voi luoja, olen tulossa hulluksi, hän ajatteli. Tässä minä puhun porolle kuin se olisi ihminen. Minun pitäisi varmaan ajaa se matkoihinsa...

Eläin kääntyi hitaasti ja lähti laahustamaan vastakkaiseen suuntaan kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa. Se liikkui samalla tavalla verkkaisesti ja epäröiden kuin ilmestyessään sumun seasta. Sumu ja pimeys nielaisivat sen muutamassa sekunnissa, ja Tora oli äkkiä yhtä yksin kuin ennen poron ilmestymistä.

Sitten tulivat kyyneleet. Hän kätki kasvot käsiinsä ja itki niin, että alkoi nikotella. Pelosta, epätoivosta ja... yksinäisyydestä. Alfonsen ja muut Forsetelta maihin lähteneet miehet eivät olleet halunneet häntä mukaansa. Fredrik Hanke ei halunnut häntä maajaansa lainkaan, eikä halunnut olla missään tekemisissä hänen

kanssaan, ja nyt vielä porokin meni matkoihinsa ja jätti hänet yksin.

Voi helvetti! Hän haukkoi henkeä, pyyhki kyyneleensä anorakin hihaan ja hoippui taas jaloilleen. Menkää vain matkoihinne kaikki! hän ajatteli uhmakkaasti. Hän nosti reppunsa, heitti sen selkään ja kumartui nostamaan kiväärin. Jos lihava poro pystyi kulkemaan neljällä sorkallaan, hän pystyisi varmasti jatkamaan omilla vankoilta jaloillaan!

Uuden päättäväisyyden vallassa hän lähti uhmakkaasti vaeltaamaan sumun halki vaistonsa osoittamaan suuntaan. Ehkä poron ilmestymiselle oli ollut syynsä, hän mietti huomattessaan maaston alkavan kallistua loivasti alaspäin. Ehkä Herra itse oli lähettänyt sen antamaan hänelle tarpeeksi sisua ja uhmakkuutta jatkaa eteenpäin...

Tora käveli nyt hitaasti ja varovasti. Maasto hänen jalkojensa alla kävi yhä jyrkemmäksi. Ja sitten... kuin taikauskusta sumu hälveni hänen ympäriltään. Ilma kirkastui ja näkymä avautui, oli helpompi hengittää. Kun silmät sopeutuivat uuteen horisonttiin, hän erotti jopa ympäröivien vuorten ääriviivat. Hän ei edelleenkään tiennyt, mihin laaksoon johtava tie kulki ja minne hänen pitäisi kulkea päästäkseen turvallisesti eteenpäin, sillä vaikka sumu hälveni, oli edelleen pilkkopimeää. Oli varmaan jo myöhäinen ilta – ehkä yö. Pieni kello, joka hänellä oli tapana kiinnittää sairaanhoitajan virkapuvun rintaan, oli niin syvällä repussa, ettei hän nyt viitsinyt sitä etsiä. Mutta kellonajasta viis, hänen oli joka tapauksessa valmistauduttava viettämään yönsä taivasalla. Kun hän löytäisi jonkin vähemmän jyrkän kohdan, jonkin tasaisen paikan, hän koettaisi asettua siihen yöksi odottamaan päivänvaloa.

Hän eteni hitaasti pimeyden halki, kunnes tuli tasangolle. Se

UUSIA ALKUJA

Toran henki pelastuu täpärästi ja hän löytää kuin ihmeen kaupalla tiensä Longyearbyeniin. Toivuttuaan koitoksesta Tora ei saa mielestään Fredrik Hankea – lurjusta, joka jätti hänet selviytymään yksin talviseen erämaahan.

Kotiutuminen ja työt kylän sairaalassa pitävät Toran kuitenkin kiireisenä, ja ikävät muistot painuvat taka-alalle. Toisaalta edessä on myös uusia uhkia. Harald Havre on palannut Huippuvuorille, ja on vain ajan kysymys, milloin Toran ja Haraldin tiet jälleen kohtaavat.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta historiallisesta Huippuvuorten yöt -sarjasta. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagit -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.